

Ghosts...

By dragoneyes

Submitted: November 13, 2006

Updated: November 13, 2006

These stories are about ghosts. They're in dutch, maybe I'll write them in english to. But then people have to ask for it. ENJOY!!!

Provided by Fanart Central.

<http://www.fanart-central.net/stories/user/dragoneyes/40861/Ghosts...>

Chapter 1 - Gaos-geesten!!!	2
Chapter 2 - Dit raadsel leidt naar...	10

1 - Gaos-geesten!!!

Gaos-geesten!!!

"Ieris wil je even de kladblokken halen?" Klonk het door het klaslokaal van Mevr. Simpson. Iris hoorde niks, ze was aan het kletsen met haar beste vriendin Christa. "Ieris, Christa!" Galmde het door het lokaal. "Iris ik vroeg of je de kladblokken wou gaan halen. "Oh... sorry, uh ja, natuurlijk", stotterde Ieris. De klas begon te lachen. "Stil allemaal!!!" Riep Mevr. Simpson. "Uuh... maar waar liggen ze?" Vroeg Iris vlug. "Boven op de grote zolder." Was het antwoord van Mevr. Simpson. "Zou er iemand mee mogen?" Vroeg Iris. "Nou als dat nodig is." Luide het antwoord van Mevr. Simpson. "Ja natuurlijk is het nodig anders vroeg ik het toch niet!" Zei Ieris heftig. Er was geroezemoes in de klas. "Nou ja is dat gedrag nou echt nodig" vroeg Mevr Simpson verbaasd. "Zo bedoelde ze het niet!" Riep Christa gauw. Mevr. Simpson keek haar boos aan en zei, "Ik was met Ieris aan het praten, heet jij toevallig ook Ieris?" "Nee mevrouw." Zei Christa gehoorzaam. Ieris keek kwaad naar Mevr. Simpson. "Het antwoord is nee." Zei Mevr. Simpson. Ieris keek ineens heel uitdagend en zei, "Dan is mijn antwoord ook nee." De hele klas lachte. Iris en Christa zaten nog wat na te dollen. Mevr. Simpson was laaiend en zei, "Ga die kladblokken halen of je kunt eruit! "Ik ga niet alleen naar de zolder dan ga ik er wel uit, dat toch veel beter." Antwoordde Ieris. Mevr. Simpson stuurde haar eruit en wou erna nog even met Ieris praten. Maar Ieris dacht daar heel anders over. Toen Mevr. Simpson op de gang kwam werd Ieris lacherig. Er hing namelijk een briefje aan Mevr. Simpson's muts, maar wat stond er nou op?? Ooh!!! Dit was serieus, erg! "We wil kill you!!" Stond erop. Iris keek ineens heel ernstig en werd bleek. Toen zei Mevr. Simpson, "Je hoeft niet zo geschrokken te kijken." Ieris was helemaal verstijfd. Mevr. Simpson schrok ervan en vroeg: "Kind, wat is er?" In een keer vroeg Ieris of ze even met de klas mocht spreken, en dat mocht. Eenmaal in de klas vroeg ze met een ernstig gezicht "Wie heeft dat briefje aan haar muts gehangen?" "Welk briefje?" Vroeg Christa geschrokken, want Ieris verzint nooit zomaar wat, en al helemaal niet zo'n dingen want zo is haar broer gestorven, ze had voor de gein gezegd dat zijn kat op de zolder zat terwijl ze wist dat het zoldertje dat ze hadden heel krakkemikkig was, en toen was hij er doorheen gevallen. Maar ze wist nog steeds niet zeker of hij er wel gewoon doorheen was gezakt want ze was er zeker van dat ze een stem gehoord had. "Nou, toen ze op de gang kwam hing er een briefje aan haar muts met daarop: 'We wil kill you!!' Zei Ieris. "Jongens kom nauw, even serieus, dit is ernstig." Probeert ze nog eens met een ernstig gezicht. Maar de klas was ademloos. Na een paar minuten zei Kay dat er niemand in haar buurt was geweest nadat zij er uit was gestuurd. Opnieuw was de hele klas stil. Mevr. Simpson kwam binnen en vroeg waarom iedereen zo stil was. Mevr. Simpson draaide zich om en toen zag de rest van de klas het briefje ook en schrokken zich een rambam. De zoemer ging net op tijd. Buiten praten Ieris en Christa nog even na over wat er in de klas was gebeurd. Daarna fietsten ze samen naar huis, maar dit keer in stilte. Ze waren allebei nog ondersteboven van het voorval op school. Hoe zou dat briefje daar gekomen zijn? Op gegevenmoment slaat Christa af en zwaait Ieris nog even na. De volgende dag op school, hing er een vreemde sfeer. Later in de klas

hoorde ze dat er wat gebeurd was met Mevr. Simpson. Juul, de bijdehandste jongen in de klas vroeg al gauw wat er gebeurd was. Mevr. Simpson was van de trap gevallen in haar appartement, vertelde Mr. Rogè met een serieus gezicht. De klas keek geschrokken. Toen zei Mr. Rogè: "Maar wees gerust het gaat goed met haar en morgen zal ze gewoon weer les geven." In een keer was iedereen gerust, behalve Ieris en Christa. Was iedereen het briefje al vergeten, dachten ze en keken elkaar aan.

De volgende dag komt Mevr. Simpson binnen. Ieris en Christa keken geschrokken Mevr. Simpson was lijkleek, maar ze trok zich er niks van aan. Vijf minuten later vraagt ze aan Ieris. "Ieris zou je samen met Christa de kladblokken willen halen?" "Ja natuurlijk." Was het antwoord van Ieris, en ze liep samen met Christa naar buiten. Buiten het lokaal keken Ieris en Christa elkaar weer aan en zeiden tegelijk: "Het briefje!" Ze liepen naar de zolder maar op de plaats van de kladblokken lagen kaarten, landkaarten!! "Maar die zijn van de Akelazee" zei Christa. "Dat is toch ongeveer een kilometer hier vandaan?" Vroeg Ieris. De zoemer ging, het was pauze. Maar wat was dat? Een meter verder op was licht. Christa stootte Ieris aan en vroeg of ze meeding kijken. Ieris die een schilderij in haar handen had schrok en liet het vallen. Een minuut later waren ze bij het licht. "Het is een luik!" Riep Ieris. "Christa, Ieris!!" Klonk het door de zolder. Het was Mevr. Simpson. "Waar blijven jullie!?" Riep Mevr. Simpson. "We komen er aan" schreeuwde Ieris. Toen ze beneden waren vroeg Mevr. Simpson waar de kladblokken waren. "We konden ze niet vinden." Zei Christa. "Ze liggen gewoon in de doos op hun plek." Antwoorde Mevr. Simpson. "Ze lagen er echt niet." Zei Ieris geïrriteerd. Mevr. Simpson vroeg toen rustig: "Zouden jullie na de pauzen even op de kleine zolder willen kijken?" De zoemer ging opnieuw. Ieris en Christa gingen meteen naar de kleine zolder, maar ook daar vonden ze de doos niet maar er lagen wel nog meer kaarten, en ook die lagen op de plek van de kladblokken, en ook deze kaarten waren van de Akelazee. Het leek wel of er iemand was die hun daar naar toe wou leiden. Maar iedereen wist dat er rare dingen gebeurden daar in de winter. Ze zochten nog een keer op de grote zolder maar dit keer was het luik open en kwam er een fel licht uit. Ze besloten te gaan kijken, beneden onder aan een krakkemikkig laddertje stonden de kladblokken met een grote pijn eronder, Ieris en Christa gingen naar beneden en schrokken zich kappot. Het was Mevr. Simpson, dood!! Gillend gingen Ieris en Christa naar boven renden naar de andere kant van de zolder. Maar voor dat ze naar beneden konden, ging het deurtje dicht. "Wat nu?" Vroeg Christa geschrokken en niet doordringend aan Ieris. "Hoe moet ik dat weten!" Riep Ieris gespannen. "Ik denk dat we maar door het luik moeten." Zei Ieris kort erna. "Ik dacht het toch van niet!" Zei Christa geschrokken en verward. "Wat?? Wil je dan hier blijven totdat iemand ons mist of totdat iemand Mevr. Simpson mist?" Zei Ieris een beetje lacherig. Christa keek haar een beetje pist maar ook wel een beetje lacherig aan en zei: "Nee, tuurlijk niet. Kom dan gaan we." Haar stem klonk wel wat bibberig maar daar trok Ieris zich op het moment even helemaal niks van aan, zolang ze hier weg kwamen vond ze alles goed. Eenmaal langs Mevr. Simpson op ging alles wel goed, behalve dan dat ze erachter kwamen dat ze de kladblokken waren vergeten, dus ze gingen terug. Maar toen ze daar aankwamen stond er een doorzichtige- lichtuitstralende vrouw, maar wat had ze in haar hand? Ieris zag wat het was en begon te schreeuwen. Toen de vrouw het ding naar haar mond bracht zag Christa ook wat het was en ook zij begon te schreeuwen. De vrouw had het hard van Mevr. Simpson uit het lichaam gehaald en was het aan het leegdrinken!! Ieris en Christa wilden wegrennen maar toen ze zich omdraaide stond opeens de vrouw pal voor hen. Ze begonnen opnieuw te schreeuwen, maar wat gebeurde er nou? De vrouw begon hele rare bewegingen te maken en opeens was ze verdwenen! Het enige wat Ieris en Christa nog wiste, was dat er weer dat ene felle licht was. Ze pakte de doos en liepen zo snel als ze konden de gang door. Op gegevenmoment kwamen ze buiten, achter een boom op het schoolplein uit. Ieris en Christa waren erg opgelucht en gingen gauw naar binnen.

De hele klas keek ze aan, want ze waren allebei hartstikke bleek. Het was even stil. Ieris en Christa stonden nog voor de klas. Opeens vroeg Chantal waarom het zolang duurden, Bobby vroeg er meteen achteraan hoe het kwam dat ze zo bleek waren en Juul vroeg waar Mevr. Simpson was. Ieris en Christa stortten in en vertelde dat Mevr. Simpson dood was en waar ze lag. Ze vertelde ook dat ze de kladblokken niet konden vinden, maar ze vertelde niet dat ze die bizarre vrouw hadden gezien. Maar ondertussen vroegen ze zich wel af wie zij was en waarom zij in de school was. En waarom had zij Mevr. Simpson vermoord? Ieris en Christa waren weer een beetje bijgekomen, ondertussen was Chantal Mr. Rogè aan het halen. Tien minuten later kwamen Chantal, Mr. Rogè en Mr. Enzo de klas binnen. "Ieris, Christa zouden jullie even mee willen komen?" Vroeg Mr. Rogè, daarna vertelde hij dat Mr. Enzo de lessen zou overnemen. Even later zaten Ieris, Christa en Mr. Rogè in het kantoor van Mr. Rogè. Het was stil, niemand zei wat. Opeens vroeg Mr. Rogè: "Hoe zijn jullie eigenlijk van de zolder gekomen als het deurtje op slot zat?" Ieris en Christa keken elkaar aan. Toen zei Christa: "Er was een luik en dat stond open en onderaan het trapje stonden de kladblokken, dus gingen we naar beneden en toen vonden we Mevr. Simpson." "En waar kwam die gang dan op uit?" Vroeg Mr. Rogè nieuwsgierig. "Dat weten we niet meer." Zei Ieris vlug. Christa keek haar verward aan. "De conciërge is het deurtje aan het openmaken." Vertelde Mr. Rogè achterdochtig. Daarna zij hij ook nog: "Ik denk dat het goed is als jullie een poosje thuisblijven. Begin maar eens met een weekje. Oké?" Ieris en Christa keken elkaar aan. Ieris schudde van nee, maar Christa trok zich er niks van aan en zei: "Ja is goed maar missen we dan niet een hoop?" Mr. Rogè lachte, maar het was geen gewoon lachje, het was een gemeen lachje en vroeg toen aan Ieris of ze nou wel of niet thuis wou blijven Ieris keek een keer in het rond en zei toen: "Ja wat boeit het ook, we lopen toch een heel eind voor, toch Mr. Rogè?" Ieris keek Mr. Rogè uitdagend aan. Hoe kom je daar nou bij?" Zei hij gespannen. "Nou ik weet nog..." begon Ieris, ze zag dat Mr. Rogè geprikkeld begon te kijken. Ze wist uit eigen ervaring dat ze dan moest oppassen. "Ach laat ook maar." Zei ze zo beleefd mogelijk. "Ooh nee, ik dacht het toch van niet!!" Viel Mr. Rogè kwaad uit. "Nu vertel je het ook!" Schreeuwde hij er achteraan. "Oké." Zei Ieris bijdehand. "Nou ik weet nog..." begon ze opnieuw. "Dat we buiten terecht kwamen, en toen we binnen kwamen hoorde ik U praten, toen hoorde ik toevallig dat wij zo'n 5 hoofdstukken voorlagen." "Zei Ieris met een brede grijns op haar gezicht. Mr. Rogè keek al wat minder kwaad en zei: "Oké, dat klopt. Ga nu maar jullie spullen halen." Ieris en Christa gingen terug naar de klas en pakte hun spullen. Toen vroeg Mr. Enzo: "Waar gaan jullie heen?" "We moeten naar huis." Antwoordde Christa.

Toen Ieris en Christa naar huis fietsten vroeg Christa waarom ze van gedachte was veranderd. "Zo kunnen we uitzoeken wie die vrouw is." Zei Ieris. Christa keek haar geschrokken aan, daarna zei ze: "Ben je gek!!! Ik ga niet meer terug hoor!" Ieris keek haar uitdagend en eigenwijs aan en zij bijdehand: "Goed, ik ga wel alleen. Ik wil wel weten wie of wat Mevr. Simpson vermoord heeft." Christa keek lacherig naar Ieris. "Hoe krijg je het toch altijd weer voor mekaar?" Zei ze lachten gezegd. Ieris vroeg of Christa meeging naar haar huis, en natuurlijk ging ze mee. Thuis aangekomen gingen ze zo zacht mogelijk naar de slaapkamer van Ieris. Maar Mevr. Jansu, de moeder van Ieris had de achterdeur horen dicht gaan en riep zachtjes: Ieris, ben jij dat??" Ieris antwoordde vlug: "Ja mam. Ik ga met Christa naar boven." "Met Christa??" Zei Mevr. Jansu verbaasd. "Ja we moesten een poosje thuisblijven van Mr. Enzo, omdat er rare dingen zijn gebeurd op school." Riep Ieris vanuit haar slaapkamer naar haar moeder, en deed haar deur dicht. Christa keek haar aan en vroeg: "Zo en wat nu? Wat gaan we nu doen??" Ieris zette de muziek zachtjes aan. "Nu gaan we een plan maken om binnen te komen." Antwoordde Ieris. "De leraren gaan om half 7 weg en Mr. Rogè sluit af om 7 uur." "Dus dan kunnen we naar het luik." Voegde Ieris eraantoe. "How even, je bedoeld dat we gaan inbreken!?" Riep Christa geschrokken. "Jàà, schreeuw het meteen uit het raam dan hoort iedereen het en dan lukt het 100% zeker niet meer!! En nee, we breken niet in want het is een ingang die niet op slot zit. Oké?" Zei Ieris.

“Oké ... Oké. Goed.” Zei Christa. Opeens hoorde Ieris de trap en zette de muziek zachter. “Wat is er?” Vroeg Christa. “Volgens mij komt mijn moeder. We moeten gewoon doen of dat we met een opdracht bezig zijn. Oké?” Zei Ieris op fluisterniveau. “Oké.” Antwoorde Christa zachtjes. Er werd op de deur geklopt. “Wie is het?” Vroeg Ieris. “Ik ben het!” Antwoorde Mevr. Jansu. “Wat is er?” Vroeg Ieris weer. “Ik heb wat te drinken en koekjes voor jullie, ik dacht dat jullie wel honger hadden.” Antwoorde Mevr. Jansu. Ieris opende de deur en zei: “Bedankt mam.” Toen vroeg Mevr. Jansu: “Wat zijn jullie aan het doen?” Ieris schrok en zei vlug: “We zijn met een werkstuk bezig!” Mevr. Jansu liep weg, pas toen ze beneden de deur dicht hoorden gaan, gingen ze verder. “We kunnen door die ene gang bij de boom naar binnen, het duurt als ik het goed heb gehoord nog 2 dagen voordat het zolderdeurtje open gaat. Tegen die tijd kunnen we foto’s van Mevr. Simpson nemen en kijken wie dat geval is en wat het wil. Oké?” Begon Ieris. “Oké” antwoordde Christa. Ieris ging verder met het uitleggen van het plan. “Hoe lang heb je hier eigenlijk over nagedacht?” Vroeg Christa half lacherig. “Wat?!? Denk je soms dat het niet gaat werken?” Antwoorde Ieris geïrriteerd. “Tuurlijk wel!! Maar het is helemaal uitgewerkt tot in elk detail, en ik was gewoon benieuwd hoe lang je eraan gewerkt hebt. Mag dat niet dan?” Vroeg Christa. “Tuurlijk wel. Sorry, ik was een beetje lullig.” Zei Ieris. “Is al goed. Maar heb je er ook al aan gedacht dat er een hoop politie’s staan, en dat we nog niet voorbereid zijn?” Antwoorde Christa. “Hoe bedoel je? Niet voorbereid?” Vroeg Ieris verbaasd dat Christa er behoorlijk wat vanaf wist. “Nou... We moeten allebei een zaklamp en een fototoestel hebben en een goede stevige tas. We moeten warme, donkere kleren aan, en...” “How!! Wacht eens even!!! Hoe komt het dat jij er zoveel van weet?!? Onderbrak Ieris haar. Je ratelt hier gewoon even een heel verhaal eruit en ik heb er onderweg over zitten piekieren. Heb je dit soms al vaker gedaan ofzo???” Voegde ze eraantoe. “Nee, nou, ja, zo’n beetje. Ik ben er thuis ook wel eens tussenuit gegaan en met een paar vrienden in het bos gaan kamperen.” Legde Christa uit. Ieris keek Christa verbaasd en geschrokken aan, dat had ze nooit van Ieris gedacht. “Uuh... Hallo?? Is daar iemand?!?” Vroeg Christa half roepend en vooral heel bijdehand. “Ooh.. Uuh... Ja... Sorry.” Zei Ieris gauw. “Ik heb nog wel twee stevige rugzakken en twee zaklampen zal ik ook nog wel hebben maar niet allebei zo goed, uuhm, wat moesten we nog meer hebben? Vroeg Ieris. “Nou, donkere kleren en allebei een fototoestel.” Antwoorde Christa. “Uuhm, is het goed al je voor die twee dingen zelf moet zorgen.” Vroeg Ieris. “Goed zal ik doen, tot morgen.” Zei Christa. “Oké, tot morgen dan. Ooh... Zorg dat je om 5 over 7 bij school staat, Oké?” Riep Ieris, Christa nog snel na. “Is goed!!!” Riep Christa terug.

De volgende dag gingen er een hoop roddels door de school een van die roddels was dat ze geschorst waren wegens het verzinnen van buitengewone verhalen. Precies om 5 over 7 stonden Ieris en Christa bij de school, er waren veel politie’s, zoals Christa had gezegd. Ieris gebaarde naar Christa dat ze naar de boom ging en dat Christa haar moest volgen. Bij de boom stapte Ieris op een takje en een politie hoorde het en keek om, hij scheen zijn zaklamp richting de boom en Christa die langs Ieris stond, Ieris was het luik zo snel mogelijk aan het openen, en trok net toptijd Christa aan haar been naar beneden en deed het luik zo zacht mogelijk weer dicht. De agent zag niks en dacht dat het een muis was, dus liep weer terug naar zijn post. Ieris en Christa zette hun zaklampen aan en liepen richting zolder, daar aangekomen schrokken ze zich rot, Mevr. Simpson lag er niet meer. Ze klommen naar boven en daar zagen ze Mevr. Simpson liggen. Ze was bedwelmd onder het ongedierte. Ieris en Christa begonnen te gillen en renden gauw langs Mevr. Simpson’s lichaam op. Kort erna begonnen ze de kaarten te zoeken maar ook die lagen niet meer op de plek waar ze, ze gevonden hadden, want de kladblokken stonden op die plek. Een paar minuten later hoorden ze gerommel. Ooh nee... Iemand had hun horen schreeuwen. Christa schrok ervan en begon te gillen, Ieris die dat al gedacht had was al naar Christa toe gegaan en hield een hand voor Christa’s mond. “SSSST!!!!!!” Fluisterde Ieris. “Hallo??? Is daar iemand?” Riep de agent voorzichtig. Hij hoorde niks en ging weer weg. Ieris en Christa gingen verder met het zoeken van de kaarten. Ieris en Christa vonden de kaarten al gauw en zochten verder naar

meer aanwijzingen. Na een paar minuten riep Christa, Ieris bij zich en zei: "Kijk, wat zou erin kunnen zitten?" "Ik denk verkleedkleden voor de musical." Antwoorde Ieris. "Zullen we het openmaken voor de zekerheid?" Vroeg Christa nieuwsgierig. "Ach waarom ook niet, je weet maar nooit wat je vindt hè." Antwoorde Ieris, maar ze had nooit verwacht dat ze dat zouden zien. Ieris en Christa schrokken en begonnen te gillen, Ieris die eraan dacht dat de agent terug kon komen deed een hand voor haar mond en een voor die van Christa. Ze bleven even doodstil afwachten om te horen of iemand hen had gehoord. Niks, het was helemaal stil. Opgelucht haalde Ieris haar handen weg. Ze keken nog een keer in de kist om er zeker van te zijn dat ze het niet verbeeld hadden. Ieris pakte een stoken roerde even door de kist met half verrotte vissenskeletten. Maar wat was dat?? Het waren niet alleen skeletten... er lag ook een ketting in. Van wie zou die kunnen zijn? Was het soms van die vrouw?? Opeens werd Ieris bleek. "Wat is er?" Vroeg Christa bezorgd. "Dd.." Stotterde Ieris. "De... Deze ketting..." probeerde Ieris nog eens. "Wat is er met die ketting?" Vroeg Christa trillend en bezorgd. Ieris pakte de ketting uit de kist. "Deze ketting was va... van mijn oma." Ieris kreeg het er bijna niet uit. Christa schrok en zei: "Hoezo van je oma. Ik bedoel hoe weet je dat?? Ik bedoel..." Nou kwam ook Christa niet meer uit haar woorden, maar ze rapte al haar moed bij elkaar en vroeg aan Ieris: "Je hebt je oma niet gekend, hoe weet je dan dat die ketting van je oma is?" "Mama had een foto van oma in haar nachtkasje liggen. Ik moest een keer iets voor haar uit haar nachtkasje halen en toen zag ik die foto liggen. Daarna hebben we er nog even over gepraat. Mijn moeder legde uit dat ze gecremeerd is en dat ze zo in haar kist was gelegd, met deze ketting in haar handen." Legde Ieris uit. Christa staarde ademloos naar Ieris.

Christa zocht verder terwijl Ieris de landkaarten en ketting in haar tas aan het doen was. Ieris was net klaar met het inladen van de spullen riep Christa alweer dat ze iets gevonden had. Ieris pakte haar zaklamp en tas, en ging naar Christa. En ja hoor, Christa had weer wat gevonden. "Heb jij hier soms ook ervaring mee ofzo?" Vroeg Ieris lacherig. "Ik zou maar ophouden met lachen want dit is niet zo leuk om te zien." Antwoorde Christa geschokt. Ieris kwam naast Christa zitten, toen ze de foto zag verloor ze haar evenwicht en viel achterover op de grond. Christa schrok ervan, Ieris was lijkleek geworden!! Toen Ieris weer tot zichzelf kwam pakte ze de foto en deed ook die in haar tas alsof er niks aan de hand was. Christa die bezorgd was om Ieris keek haar verbaasd aan. "Gaat het wel?" Vroeg Christa voor de zekerheid. "Ja, het gaat wel" antwoorde Ieris. "Kijk, we kunnen het deurtje openmaken, misschien licht er nog wel wat nuttigs op de kleine zolder." Zei Ieris. Ze maakte het schuifslotje open en keek voorzichtig of er een agent stond, niks, niemand in de buurt. Ieris en Christa gingen zachtjes de trap af en liepen zo snel en zacht mogelijk gelijk naar de kleine zolder. Toen ze boven waren aangekomen keken ze verbaasd, de hele zolder was overhoop gehaald. Wat was hier gebeurd?? Ineens zei Ieris dat Christa moest opschieten. "Wat is er?" Vroeg Christa fluisterend. "Er komt iemand aan." Zei Ieris zachtjes terug. Ieris en Christa gingen naar binnen en verborgen zich achter een paar opgestapelde dozen, de agent kwam binnen en scheen een paar keer in het rond met zijn zaklamp. Ieris en Christa hielden hun adem in, maar toen plotseling lag er een koude hand op de schouder van Ieris die al gauw bleek werd en haar ogen dicht keep om niet te schreeuwen. Al snel was Ieris niet echt bang meer, ze kende die manier van vasthouden. Ieris keek achterom en stootte van schrik tegen de opgestapelde dozen die omvielen. De agent scheen in de richting van Ieris en Christa maar kreeg niet de kans om hulp te roepen, want het mysterieuze geval stond pal voor hem en tilde hem op. Een paar seconde later waren de agent, de oma van Ieris en het mysterieuze geval verdwenen. Christa die wel een beetje raar opkeek maar er niet echt meer van schrok, keek wat er zoal in die dozen zat. Iris zat nog lijkleek voor zich uit te staren. Hoe komt mijn oma hier?- tolde het keer na keer door haar hoofd. "Ieris kijk." Zei Christa verbaasd. Ieris schrok uit haar trans en draaide snel om. "Wat is er?" Antwoorde ze nog half in een shock. "Foto's van Mevr. Simpson." Zei Christa. "Wat!!! Laat zien." Riep Ieris overstuur. "Wie maakt er nou foto's van een dode lerares zonder reden en zonder door het zolderdeurtje te komen."

Ze lerijs. "En wie legt ze vervolgens dan hier neer?" Voegde lerijs er bedenkelijk aan toe. "Ik denk dat ik het wel weet." Was het antwoord van Christa. lerijs stopte de foto's van Mevr. Simpson in haar tas en kroop naar Christa toe. "Wat!!! Dit kan niet... Oma, maar zij is dood. Wat gebeurt hier allemaal???" Ze lerijs overstuur. Christa stopte wat verdachte boeken, foto's en wat kaarten in haar tas en zei nadat ze klaar was: "Kom we moeten terug naar de grote zolder voordat iemand merkt dat het deurtje open is of dat wij hier zijn, want dan zijn we de pineut." "Oké." Ze lerijs die er helemaal niet bij was met haar hoofd. Terug bij de grote zolder stond het deurtje wagenwijd open, lerijs en Christa gingen voorzichtig naar binnen en keken om de hoek om te kijken of er iemand was. En ja hoor er was wel iemand, maar niet degene die ze hadden verwacht. Het was de oma van lerijs. Ze zei dat lerijs en Christa bij haar moesten komen zitten en dat deden ze ook. Oma vertelde wie die mysterieuze vrouw was maar dat ze niet wist waarom ze hier was of wat ze wauw. Maar oma kon wel zeggen wat ze moesten doen om veilig te zijn en te blijven voor de mysterieuze vrouw. Wat was dat... Het zolderdeurtje klapte dicht en de mysterieuze vrouw kwam tevoorschijn. "Bedankt Oma maar ik denk dat je nu beter kan gaan". Ze lerijs. "Waarom"? Ik ben toch al dood dus ze kan mijn niks maken en jullie wel maar dat weet ze nog niet. Dus rennen!! Nu!!" Riep Oma. Terwijl lerijs en Christa zo hard renden als ze konden hield de Oma van Christa de mysterieuze vrouw tegen. Toen ze buiten kwamen trokken ze zich niets aan van de agenten en sprongen gewoon over het hek heen. Christa ging mee naar het huis van lerijs waar ze tot adem kwamen en de tassen, zaklampen, hun mutsen en truien verstopten. Mevrouw Jansen hoorde gerommel en klopte op de deur van lerijs haar kamer en vroeg of alles goed ging. lerijs stelde haar moeder gerust en zei dat ze gewoon weer naar bed kon. Niet wetend dat haar broertje ook wakker was geworden van het lawaai gingen ze slapen. De volgende dag klopte lerijs haar broertje op haar slaapkamerdeur en kwam vervolgens zonder toestemming binnengewandeld, parkeerde zijn gat op een stoel en keek zijn zus grijnzend aan. "Ga weg Bram" zei lerijs zeurderig. "Ik dacht het toch van niet" antwoordde Bram brutaal en maakte de deur dicht. "Ik weet dat jij en Christa vannacht op pad zijn geweest" zei hij vervolgens heel uitdagend. "Wat moet je" vroeg lerijs heel geïnteresseerd. "Nou ik zou maar eens beginnen met wat aardiger te gaan doen anders zeg ik het tegen mam." Antwoordde Bram uitdagend. lerijs kreeg in een keer een brede grijns op haar gezicht en zei: "oké... ik weet het goed gemaakt jij zegt niks en ik geef jou geen kusjes" "ik dacht het toch van niet" zij Bram wijs. "Oké ik geef jou geen kusjes en ik zeg niks van die pornoblaadjes die jij onder je matras bewaard" probeerde lerijs nog eens. "Hoe weet jij dan nou weer"? Antwoordde Bram opvliegend. "Nou... dat heeft iedere jongen, en geen een moeder vind het goed, dus ik zou ze maar ergens anders neerleggen" zei lerijs. "Oké, we hebben een deal" zei Bram vlug en ging terug naar zijn eigen kamer, en lerijs ging weer slapen. Niet lang erna schrok ze wakker en keek naast haar bed. Christa lag naast het bed van lerijs te slapen op en dekentje en twee kleine kussentjes van lerijs. "Christa" fluisterde lerijs "Christa wakker worden" probeerde ze nog een keer. Niks Christa bleef gewoon slapen. lerijs schudde Christa een paar keer heen en weer maar Christa bleef gewoon slapen. Toen probeerde ze het een keer met kietelen en dat werkte. "Hou op, ik wil slapen" zei Christa niet wetend dat ze op de kamer van lerijs lag. lerijs probeerde het nog een keer met kietelen en nu draaide Christa zich om met een chagrijnig gezicht. lerijs lachte een beetje en zei: "kom slaapkom, we hebben nog een hoop te doen". Christa schrok van de stem van lerijs en zat in één keer rechtop. "Wat doe ik hier?" Vroeg Christa verward. lerijs pakte een tas en zei: "komt dit je bekend voor?" Toen pakte ze ook de zaklampen, mutsen en truien en alles werd weer duidelijk voor Christa. Er werd weer op de deur gekopt. "Wie is daar?" Vroeg lerijs behoorlijk geïrriteerd. "Nou..." begon Bram "mama weet al dat ik die pornoblaadjes onder mijn matras heb liggen want dat heeft toch iedere jongen" voegde hij er bijdehand aan toe. shoot, dacht lerijs bij zichzelf en zei toen: "Kom maar binnen" Bram kwam met een eigenwijs koppie binnen lopen. Christa ging bij lerijs op bed zitten en pakte een foto van mevrouw Simpson, maar liet hem nog niet zien. Toen begon lerijs alles uit te leggen. Toen ze vertelde van die mysterieuze vrouw en dat haar lerares dood was en dat ze haar hadden gevonden

zei Bram: “ Dit is dus niet echt de tijd voor Chantage “ Ieris vroeg aan Bram waar haar vader en moeder waren. “Die zijn beneden” was het antwoord van Bram. Ieris liep naar de kamer van haar vader en moeder en keek vervolgens in het nachtkasje van haar moeder. De foto... was weg, hoe kan dat nou? Ondertussen had Christa aan Bram verteld dat ze ook de oma van hun hadden gezien en liepen samen naar Ieris “Ieris” zei Bram een beetje bang. “Oma is toch dood?” Vroeg hij erna. “Ja, dat klopt” antwoordde Ieris “hoe kan het dan dat jullie haar hebben gezien” was de volgende vraag van Bram “ ik weet het niet...” zei Ieris “ ik weet het niet” herhaalde ze nog een keer zuchtend. Ieris, Christa en Bram schrokken, er kwam iemand naar boven. “Wat nu?” Vroeg Bram paniekerig. “ We doen gewoon alsof we jou aan het klieren waren” antwoordde Ieris en gaf en seintje naar Christa dat ze hem moest pakken. Maar Bram had het al door en zette hem op het hollen. Mevrouw Jansen was al halverwege de gang en sprong aan de kant voor Bram maar hield vervolgens de twee meisjes tegen en zei: “Iris hou nou eens een keer op met je broertje zo te klieren” “ maar hij vroeg er om” zei Ieris lachend. Mevrouw Jansen stapte opzij en liet de meisjes er door die meteen naar de kamer van Ieris gingen. Ieris en Christa gingen weer verder met hun onderzoek. Iers begon met de kaarten en Christa met de boeken, ze bleven uren zoeken. Na 5 uur hard werken werd er op de deur gekopt. Het was Mevrouw Jansen met eten en drinken bij zich. “ Hoe gaat het met het werkstuk?” Vroeg ze en zette het dienblad op het kastje van Ieris. “Het gaat goed” antwoordde Ieris en ging weer verder. “ Oké dan ga ik weer” zei mevrouw Jansu. Nadat ze hadden gegeten en nog twee uur hadden gewerkt legde ze alles bij elkaar. “Aan jou de eer om te beginnen” zei Ieris. “ Oké, ik heb gevonden wat die mysterieuze vrouw is, en wat jou oma dus ook is. Het zijn chaos – geesten, dat een legende van lang geleden. Jou oma is de chaos tegen het kwaad en Musa is de chaos voor het kwaad, kortom zoals wij het kennen. Als er één chaos – geest kan ontsnappen zal er altijd een tweede ontsnappen om de ander tegen te houden, en in dit geval was dat jou oma. We kunnen haar stoppen met een ritueel met een spreuk en twee vrijwillige offers. Deze offers zullen de geesten van de zee worden en de chaos – geesten voor goed opsluiten of wegvagen. Dat moet volle maan gebeuren anders komt er een enorme strijd tussen vele chaos – geesten”. Verklaarde Christa heel logisch. “ Oké dat klopt maar het moet allemaal plaats vinden in het midden van de Pijlrotsen. De spreuk werkt alleen als je iets hebt van de chaos – geesten. “We hebben alleen iets van mijn oma.” Zei Ieris. “Dat heb je fout. Wat gaf je oma aan jou toen we moesten vluchten?” Onderbrak Christa, Ieris. “De ketting van Musa!!!” Zei Ieris helemaal overtuigd. Maar we motten de offers nog vinden.” Zei Christa. “We hebben in ieder geval al een offer.” Zei Ieris vastbesloten. “Dit meen je toch niet hé. Ik geloof mijn ogen niet.” Zei Christa. “Tuurlijk wel. Of wou je een advertentie in de krant zetten met -twee vrijwillige offers gevraagd- erin? Alsof ze daarop zullen reageren, ja misschien dat we gek zijn maar anders niet hoor!! Als we onze ouders kunnen overtuigen dat wat we gezien hebben echt is mogen we al blij zijn, maar we moeten nog 1 offer hebben.” Zei Ieris en keek Christa smekend aan. “O, Oké dan, maar onze families moeten erbij zijn zodat ze het begrijpen. En we leggen ze alles uit.” Antwoordde Christa. Ieris en Christa wisten niet dat Bram had zitten meeluisteren. Ieris hoorde gesnik en maakte de deur open, daar zat Bram te huilen, hij keek op en sprong Ieris in haar armen. “Je mag niet weg, dat mag niet!” Riep hij. Ieris en Christa keken elkaar met traanogen aan en namen Bram mee naar binnen en legde hem alles uit. Daarna zei Ieris: “Als het volle maan is kun je ons bij de Akelazee komen opzoeken. Doormiddel van iets waar ik heel gehecht aan ben kun je me oproeppen.” Daarna gaf ze hem haar ketting en omhelsde hem. Christa zei tegen Ieris dat ze nog twee dagen hadden. De volgende dag haalde Ieris en Christa, Bram op van school, maar dat liep niet echt als geplant, de lerares van Bram stond naast hem en had de ketting van Ieris in haar hand. “Wat is er aan de hand Bram?” Vroeg Ieris. “Hij wou zijn ketting niet afgeven, dat moest ie omdat hij ermee zat te spelen.” Zei Tommy, de beste vriend van Bram. “Dank je Tommy, zou je nu willen doorlopen?” Zei Tiena, de lerares van Bram. “Waarom kom jij hem ophalen en niet als gewoonlijk jullie moeder?” Vroeg Tiena. “Dat gaat je niks aan. En zou je die ketting willen teruggeven aan Bram.” Zei Ieris een beetje geïrriteerd.” Sorry

maar dat kan niet, hij is de ketting een week kwijt. En wat moet hij trouwens met een meiden ketting?” Antwoorde Tiena. “Ik zou die ketting maar gauw teruggeven anders geef ik U aan voor diefstal!” Dreigde Ieris. “Die toon tolereer ik niet van jou jongedame.” Zei Tiena gefrustreerd. “Dat is dan pech. Die ketting is van mij geweest ik heb hem gisteravond aan hem gegeven en die ketting betekent heel veel voor hem, want over een dag ben ik er niet meer!!” Zei Ieris woedend. Tiena keek Ieris verbaasd aan en gaf de ketting stijfjes terug aan Bram die vervolgens meteen naar Ieris en Christa liep. Samen liepen ze naar huis. “Bedankt.” Zei Bram tegen zijn zus. “Is al goed.” Antwoorde Ieris. Thuis aangekomen waren de familie van Christa en de familie van Ieris bij elkaar, toen iedereen zat pakte Ieris en Christa al hen bewijzen om hun ouders te overtuigen dat ze niet gek waren en dat ze, ze niet meer in levende lijven terug zouden zien. De volgende avond vaarden Ieris en Christa naar het midden van de Pijlrotsen met de twee kettingen en de spreuk. Terwijl Ieris en Christa de spreuk aan het oplezen waren stonden hun families te kijken. Ieris keek naar Bram die stond te huilen. Nadat ze de spreuk half hadden opgelezen verschenen Musa en de oma van Ieris. Toen de spreuk opgelezen was verscheen er een enorme lichtflits gevolgd door een grote golf. Er was bij iedere volle maan een vaste herdenking bij de twee families van Ieris en Christa die hun levens gaven voor hun vrienden, familie en de rest van de mensen.

Einde

2 - Dit raadsel leidt naar...

Dit raadsel leidt naar...

Twee jaar geleden hebben Christa en Ieris zich opgeofferd om twee ontsnapte gaos-geesten opnieuw op te sluiten. Bram had het er erg moeilijk mee gehad en was bijna een jaar niet meer naar school geweest. De ouders van Ieris en Christa zorgden ervoor dat ze bij elke volle maan vrij waren en naar de Akelazee konden om Ieris en Christa op te gaan zoeken.

“Mam!!! Mam, waar ben je!! Het is al 4 uur!” Schreeuwt Bram door het hele huis. De telefoon ging en Bram nam op: “Hallo met Bram Jansu.” “Hoi Bram met mama. Ik moet overwerken dus ik ben pas na 8 uur thuis, maak je zelf even wat te eten?” Zei Mevr. Jansu onzeker over de telefoon wachtend op een woedende reactie. “Mam! Het is vanavond volle maan, ben je Ieris soms al vergeten!!” Riep Bram kwaad terug over de telefoon. “Nee, natuurlijk niet. Maar ik kan nu echt niet weg, het is hier gewoon een gekkenhuis hier... Oh, Bram ik heb een andere lijn, momentje.” Antwoorde Mevr. Jansu. “Mam...” probeerde Bram nog en hing toen op. “Dan ga ik wel met Stella, die ouders gaan ook al niet.” Zei Bram vastbesloten tegen zichzelf en belde Stella op. “Hallo met Stella Xavier.” Zei Stella. “Hoi met Bram. Ga jij vanavond naar de Akelazee?” Vroeg Bram onzeker omdat Stella niet gauw iets zou doen zonder het eerst te vragen. “Nee, pap en mam kunnen niet.” Antwoorde Stella. “Mijn vader en moeder kunnen ook niet, maar dat wil niet zeggen dat wij niet kunnen gaan.” Zei Bram bijdehand. “Oké, dat klopt. Dan gaan wij maar met z’ n tweeën.” Antwoorde Stella enthousiast. “Oké. Dan zie ik je over 5 minuten bij jou thuis.” Stelde Bram voor. “Is goed, dan zie ik je zo.” Antwoorde Stella opnieuw. Rrrrr, rrrrr, het mobieltje van Bram ging af. “Hoi.” Zei Bram. “Hoi met Tommy. Eeh, heb jij vanavond iets te doen?” Vroeg Tommy, de beste vriend van Bram. “Ja hoezo? Moet je, je kamer soms weer opruimen ofzo?” Zei Bram lachend. “Ja dat ook, maar mijn ouders zijn vanavond weg. Dus... je weet wat dat betekent.” Probeerde Tommy. “Nee ik kan echt niet, ik ben onderweg naar Stella en dan gaan we naar het strand.” Legde Bram uit. “Ooooh... heb je een dait??” Zei Tommy uitdagend. “Nee joh, we gaan naar Ieris en Christa.” Zei Bram lachend maar ook wel een beetje geïrriteerd omdat Tommy er al een poosje mee aan het klooje was, want Stella en Bram gingen de laatste twee jaar best veel met elkaar om. “Mag ik mee?” Vroeg Tommy bijna smekend. “Ik beloof je om je er niet meer mee te klieren.” Voegde hij er onzeker aan toe, want hij kon er moeilijk mee ophouden maar Tommy wist ook dat Bram en Ieris heel veel op elkaar leken en dat je, je dus ook echt aan je woord moest houden. “Oké dan, maar ik hou je er aan hé. Ik ben nou bij Stella. Zien we je zo bij de snackbar oké?” Zei Bram. “Jep, ‘k zal er zijn.” Antwoorde Tommy. “Als je er niet bent lopen we gewoon door want het is al laat, en ik wil het voor geen goud missen.” Voegde Bram eraantoe en hing op. Bram klopte op de deur van Stella’s huis en Stella kwam naar buiten. “Toen zei Bram: “Uuh... Tommy gaat ook mee, vind je toch niet erg hé?” “Welke Tommy, die hyperactieve clown?” Antwoorde Stella. “Haha, ja die bedoel ik.” Zei Bram met een brede grijns op zijn gezicht. “Oké, is hoed.” Zei Stella lachend. Bram keek haar aan en merkte dat ze hem voor de gek hield en lachte zachtjes. Na een paar minuten waren ze bij de snackbar en daar stond Tommy te wachten, Tommy rende naar ze toe en vroeg hoe dat oproepen te werk ging en of het niet gevaarlijk was. Stella legde alles uit en Bram liet hem de spullen zien. Bij het strand aangekomen legde Stella een dekentje neer waar ze met z’ n drieën op gingen zitten totdat het volle maan werd en

de vloed kwam opzetten. Bram pakte de spullen uit en legde ze goed neer, en Stella had ondertussen aan Tommy uitgelegd dat hij muisstil moest zijn. Terwijl Bram en Stella de spreuk oplazen zat Tommy ademloos te kijken naar wat er gebeurden. Uit het diepe, donkere water kwamen twee doorzichtige, uit water opgebouwde, lichtgevende meisjes aan gelopen met allebei een lacht op hun gezicht. Het waren Ieris en Christa, ondertussen stond Tommy met open mond te kijken. "Het komt goed uit dat jullie met z' n tweeën zijn. Nou ja tweeën, uhm Tommy is het niet? Niks verandert hé?" Zei Ieris. "Lang niet gezien." Voegde ze eraan toe en stak haar hand uit om Tommy een and te geven. "Ze doet niks hoor." Zei Bram lachend. "Hoezo ze doet niks hoor, ze is dood man!!" Zei Tommy half schreeuwend. "Ja ik zou maar oppassen als ik jou was." Zei Christa uitdagend. "Ze heeft vandaag nog niks gegeten." Voegde ze er lachend aan toe. "Ja, haha. Heel grappig hoor." Zei Tommy geïrriteerd en liep weg. "Tommy... Tommy kom terug, ze plagen maar wat." Probeerde Bram om Tommy terug te halen. "Laat hem maar even. Het moet even tot hem door dringen. En het komt trouwens toch tere uit dat jullie met z' n tweeën zijn want we moeten even iets belangrijks vertellen." Zei Ieris en legde een hand op Bram's schouder. "Hoezo? Wat is er dan?" Vroeg Stella onzeker. "Er zijn weer rare dingen gebeurd." Begon Christa. "Wat voor dingen dan?" Vroeg Bram. "Nou, dingen die niet iedere dag gebeuren, vrouwen die heen en weer slingeren in hun kamertje in een vrouwen gesticht, een kindje van 3 die haar ouders zo goed als vermoorde omdat ze naar bed moest bijvoorbeeld. Oh en dat meisje had rode pupillen. We hebben gisteren een paar andere offers gesproken zij hebben nu ook de geestkracht van het water." Viel Ieris in. "Ja en zij zijn gisteren opgeroepen en hebben dat te horen gekregen." Ging Christa verder. "We hebben hier alle informatie die we konden verzamelen. We hebben aan bijna iedereen gevraagd of ze er iets van wisten, maar er waren niet veel Waterspirits die er iets van wisten." Voegde Ieris daar weer aan toe en gaf een paar mappen af die volgepropt waren met een hoop kaarten, eeuwen oude brieven, documenten over alle soorten geesten die er bestaan en losse blaadjes die uit een boek gescheurd waren. "Ja, maar de waterspirits die er wel iets van wisten, wisten er ook heel wat vanaf." Zei Christa. "Ooh... ook heb ik dit boekje nog gevonden." Zei Ieris. "Ik heb ook nog wat boeken gevonden" zei Christa en gaf twee dikke boeken en een klein, dun boekje aan Stella. "Jullie kunnen nu maar beter gaan want de meeste dingen gebeuren bij het water na middernacht en gewoon in het donker, kortom veel bij die mooie glinsterende grotten. Dus jullie kunnen maar beter gaan." Zei Ieris en keek Bram tevreden aan. "We verdenken een paar verdreven Waterspirits, want ze reageerde heel erg geïrriteerd toen we hun iets vroegen over de gebeurtenissen." Zei Christa er nog gou bij. "Oké, fijn jullie weer gezien te hebben." Zei Stella. "Ooh... Ik ben nog wat vergeten te zeggen." Zei Ieris en voegde eraan toe: "In mijn kamer liggen misschien nog spullen die jullie kunnen gebruiken. En jullie kunnen er ook in werken, er is genoeg ruimte en er zijn genoeg spullen om mee te werken. Oké?" "Oké, bedankt. We zien jullie snel weer." Zei Bram. Ieris en Christa liepen richting diepwater en sprongen daar omhoog waarna ze vervolgens uit elkaar spatten en als twee fonkelende lichtjes in het water verdwenen. Bram, Stella en Tommy liepen naar huis. "Wat gebeurde daar? Ik bedoel waar zijn ze gebleven? En wat was er? Ik heb het niet helemaal kunnen volgen." Vroeg Tommy "Het lijkt me ook beter dat je het niet weet. Zoals je net freakte was echt niet cool man. En trouwens, je ziet nog steeds hartstikke bleek." Antwoordde Bram. "Hee ik freakte niet, ik schrok gewoon. Je ziet niet iedere dag twee van water opgebouwde meisjes uit het water verschijnen, tenminste ikke niet. Oké!" Zei Tommy kwaad. "Oké, oké. Is al goed." Zei Stella lachend. "Nou, vertellen jullie nog wat er aan de hand was of niet" zei Tommy zo overtuigend mogelijk. Bram stopte en zei bijna kwaad: "Nee. Je krijgt het niet te weten oké. Dit is iets tussen ons! Mag dat of moet je dit ook weten!" "Oh, ja! Tuurlijk, dit is tussen jou en Stella!!! Precies zoals het altijd gaat. Je hoort je beste vriend te vertrouwen oké. En niet het zusje van je zus d'r beste vriendin." Antwoordde Tommy woedend en liep weer kwaad en hard door. "Tommy... Tommy wacht nou even!" Riep Bram. Tommy stopte en draaide zich om en zei: "Waarom zou ik." "Dan kan ik het je tenminste proberen uit te leggen." Antwoordde Bram. Bram lief naar hem toe en zei toen: "Ieris

en Christa hebben van alles meegemaakt en wij weten daar alles van oké. Nou is er iets aan de hand en Stella is hier gewoon bij betrokken. Stap je. Het is echt niet zo dat ik of Stella jou niet vertrouwen. Je bent er gewoon nog niet aan toe.” Tommy keek Bram aan, vervolgens keek hij naar Stella en zei lachend en bijdehand: “Oké. Maar ik wil nog steeds weten waar het nou over ging.” “Nee. Ik zei toch dat dit tussen ons was. Ma ja, blijf in het donker bij de zee vandaan en kom niet in de Caherrte-Quntiyst rotsen oké.” Goed als jij, m’n beste vriend het me niet wil vertellen ga ik wel naar de Akelazee om er zelf achter te komen.” Zei Tommy kwaad en eigenwijs. “Nee Tommy doe het niet. Denk je dat ik dit voor niks zeg!! Tommy kom terug. Tommy!” Riep Bram gekwetst dat zijn beste vriend hem niet vertrouwt. “Kom op dan gaan we achter hem aan voordat hem iets overkomt. Heb je trouwens je fototoestel bij je.” Vroeg Stella aan Bram. “Oké. Maar waar hebben we dat fototoestel voor nodig?” Zei Bram. “Voor als er een van die wezens verschijnt.” Antwoorde Stella. “Oohw... oké. Uuh ja ik heb mijn fototoestel bij.” Antwoorde Bram. Aangekomen bij het strand was Tommy in het water gaan staan. “Tommy nee. Tommy kom het water uit! Dit word je dood! Kom eruit, Tommy ik smeeek ‘t je! Tommy toe nou, asjeblijft.” Zei Bram smeekend, doods benoud en hartstikke bezorgd. “Nee. Als dit de enige manier is om erachter te komen dan heb ik het er voor over oké!” Schreeuwde Tommy overstuur. “Goed, ik vertel je morgen op school, alles maar met de voorwaarde dat Stella er ook bij is. En kom nou uit dat water!!!” Zei Bram. Tommy keek Bram aan. Bram zag dat Tommy had staan huilen omdat hij het zo erg vond om ruzie te hebben met Bram. Tommy keek Stella aan die meet een teleurgesteld gezicht nee knikte om wat Tommy, Bram had aangedaan.

De volgende dag fietsten Bram en Tommy naar school. “Je gaat het me toch wel vertellen hè?” Vroeg Tommy onzeker. “Ja tuurlijk, dat heb ik je toch beloofd. Je weet toch dat ik me altijd aan m’n beloofte hou.” Zei Bram. “Dat klopt wel, ma misschien was je het vergeten.” Antwoorde Tommy. Bram en Tommy fietste het schoolterrein op en zette hun fietsen in de fietsrekken. De schoolbel ging en iedereen ging naar binnen. Even later zaten ze in de klas en Tiena (de lerares) was er nog niet. Bram en Tommy keken elkaar gespannen aan. Bram hoorde dat Mr. Sidget op de gang aan het praten was met Tiena. ‘Wat is er aan de hand?’ Dacht Bram. De deur ging open, Mr. Sidget en Tiena kwamen binnen gelopen. Tiena ging achter haar bureau zitten alsof er niks aan de hand was. Mr. Sidget keek met een serieus gezicht door de klas heen en stopte bij Bram. “Bram kom je even mee?” Vroeg Mr. Sidget. Bram stond op en liep mee met Mr. Sidget. In het kantoorje van Mr. Sidget zag Bram Stella zitten. Ze keek naar Bram en daarna draaide ze haar hoofd weer naar de grond. “Wat is er aan de hand?” Vroeg Bram aan Stella. “Er zijn mensen die ons gisteravond bij de Akelazee gezien samen met jullie zussen.” Antwoorde Stella. “Hoe bedoel je? Ik bedoel wanneer?” Stotterde Bram. “Een rondhangend groepje jongeren heeft jullie gisteravond bij de Akelazee gezien samen met jullie zussen.” Zei Mr. Sidget. “Wat voor kunsjes halen jullie uit?” Voegde hij eraantoe. “Ja en? Wat maakt het eigenlijk uit dat wij contact zoeken met onze zussen?” Vroeg Bram bijdehand en uitdagend tegelijk “Je hoort doden te laten rusten en geen grapjes mee uit te halen!” Zei Mr. Sidget geïrriteerd. “We halen helemaal geen geintjes uit! We houden gewoon contact met onze zussen, wat is daar nou weer mis mee?!” Zei Bram woedend. “Je laat het om geintjes als deze uit te halen. Heb je dat goed begrepen?” Zei Mr. Sidget. “Ja ik heb je begrepen.” Zei Bram behoorlijk brutaal. “Goed.” Zei Mr. Sidget op het antwoord van Bram. Stella begon een beetje gemeen te lachen en toen zei Bram: “Maar ik doe er niks mee. Jij kunt mij niet zeggen wat ik wel en wat ik niet mag doen buiten school om. Ik doe wat ik wil en sowieso jij hou mij niet tegen.” Zei Bram met een Vrede grijns op zijn gezicht. Stella schoot in de lag. “Wat is er zo grappig Stella?” Vroeg Mr. Sidget met een serieus gezicht aan Stella. “Gewoon dat... Aach wat laat ook maar.” Zei Stella nog steeds lachend. “Stella ik vroeg wat er zo grappig was en dan hoor jij gewoon antwoord te geven.” Zei Mr. Sidget geïrriteerd. “Dus wat was er nou zo grappig?” Voegde hij er nog aan toe. “Niks.” Antwoorde Stella. “Er was wel iets anders hoef je ook niet te lachen.” Zei Mr. Sidget terwijl zijn gezicht zo rood als een

tomaat werd. "Eeh, sorry hoor. Ma jij vroeg mij iets en ik geef gewoon antwoord. En daar moet jij het dan maar mee doen." Mr. Sidget was over de rooje. "Ik vraag het je nog een keer en als je dan niet zegt wat er nou zo grappig was hoef je de rest van het jaar niet meer terug te komen." Zei Mr. Sidget. "Ooh wat een moeilijke keuze. Ik wou het alleen niet zeggen omdat jij er anders nog bozer over werd. Ma goed je hebt er zelf om gevraagd... Als jij denkt dat Bram of ik naar jou luisteren als jij zegt dat wij buiten school om geen contact mogen zoeken met onze zussen dan ben je echt niet goed snik. Wij doen en laten toch wat we willen net als onze zussen. Of jij het nou goed vind of niet, dat maakt ons echt niks uit als jij dat denkt." Antwoorde Stella op een eigenwijze manier maar ook een beetje boos. Nu was Mr. Sidget het echt zat en schorste Bram en Stella voor een maand. Stella en Bram gingen terug naar hun klas en pakte hun spullen in en gingen naar de bietsrekken. Mr. Sidget ging nog een keer naar de klas van Tiena, nu vroeg hij of Tommy mee wilde komen. Tommy liep met Mr. Sidget mee. "Tommy, wat deden Bram en Stella bij de Akelazee?" Vroeg Mr. Sidget met een gemene grijns op zijn gezicht. "Hoe bedoel je, wat deden Bram en Stella bij de Akelazee?" Vroeg Tommy zo onschuldig mogelijk. "Nou jij bent de beste vriend van Bram, dus ik dacht jij weet er vast wel meer van." Antwoorde Mr. Sidget. "Ik weet alleen dat ze hun zussen bij iedere volle maan oproepen." Vertelde Tommy aan Mr. Sidget. "Zoiets bestaat niet." Zei Mr. Sidget. "Ooh nee? Volgens mij heeft Bram het je ook al gezegd." Zei Tommy. "Dat klopt maar toch zoiets kan gewoon niet. Vertel me nu gewoon de waarheid van wat er gisteravond is gebeurd bij de Akelazee." Antwoorde Mr. Sidget. "Als je het nu niet verteld word jij ook geschorst!" Zei hij zei Tommy bijdehand en met een bede grijs op zijn gezicht boos. "Ik kan niets vertellen wat ik niet weet." Zei Tommy, en voegde er nog bijdehand achteraan: "Dan word ik maar geschorst. Als je denkt dat ik daar mee zit dan heb je het goed mis." "Oké. Als da zo is dan kun je het hebben ook. Je bent geschorst Tommy, ga je spullen maar halen en vertrek dan." Was het antwoord van Mr. Sidget. "Yes, eindelijk vrij van school!!!!" Juichte Tommy en liep weg. Nadat Tommy zijn fiets gepakt had ging hij naar het huis van Stella. Daar aangekomen belde hij aan, een dikke brede man deed open en vroeg toen: "Wa mot je?" Toen vroeg Tommy naar Stella. Na een poosje kwam ze naar buiten. "Stella, kom je mee naar Bram?" Vroeg Tommy. "Uuh... Ja, oké. Maar wat doe jij uit school?" Antwoorde Stella. "Wat doe jij uit school?" Vroeg Tommy bijdehand. "Ik ben geschorst net als Bram." Antwoorde Stella. "Nou... en wat doe jij dan uit school?" Voegde Stella eraan toe. "Ik itemdito." Antwoorde Tommy. "Ben jij ook geschorst?" Vroeg Stella verbaasd. "Jep. Ik wist niet precies wat jullie gisteravond deden, behalen dat jullie, jullie zussen aan het oproepen waren. En dat heb ik ook gezecht. Maar dat geloofde Mr. Sidget niet. Dus heeft hij mij geschorst." Legde Tommy onderweg naar Bram uit. "Dus, als ik het goed begrijp ben jij geschorst omdat jij iet wist wat Bram en ik aan het doen waren? Hoezo klopt dat niet. Daarom mag je helemaal niemand schorsen." Zei Stella om alles even op een extra dage vrij te krijgen." Antwoorde Tommy bijdehand. Na nog wat gepraat te hebben kwamen Stella en Tommy bij Bram's huis en belde aan. Mevr. Jansu opende de deur en zei: "Stella, Tommy. Wat doen jullie hier?" "We komen voor Bram." Antwoorde Tommy. De moeder van Bram keek teleurgesteld naar Tommy en Stella en zij toen: "Sorry jongens, maar Bram heeft huisarrest." "Waarom dan? Als ik vragen mag." Vroeg Stella onzeker. "Hij is geschorst en zegt dat, dat komt omdat een klasgenootje jullie 's nachts bij de zee had gezien. En dat die dat had verteld bij Mr. Sidget die jullie toen had geschorst." Terwijl ze van teleurgesteld gezicht naar een beetje boos veranderde, keken Bram en Stella elkaar aan en zeiden toen tegen de moeder van Bram dat het allemaal waar was. En natuurlijk ook dat Tommy ook was geschorst mar dan omdat hij niet precies wist wat Bram en Stella aan het doen waren. De moeder van Bram keek de twee kinderen een poosje verward aan en zei toen: "Maar daarvoor mag je helemaal niemand schorsen." "Jah, dat weten we. Maar wat kunnen wij eraan doen. Als we dat tegen Mr. Sidget zeggen maakt het hem toch niet uit, of word het erger. En als hij niet in een goede bui is dan maken we het alleen nog maar erger." Reageerde Tommy bijdehand op wat Mevr. Jansu had gezegd. "Dat klopt." Zij Mevr. Jansu. "Maar ik ben benieuwd wat hij tegen mij te zeggen

heeft.” Voegde Mevr. Jansu er boos aan toe. Met een grote grijs op haar gezicht riep ze ram naar beneden en gingen met z' n vieren naar school.

Op school aangekomen klopte Mevr. Jansu op de kantoordeur van Mr. Sidget. “Binnen.” Zei Mr. Sidget en Mevr. Jansu ging naar binnen. “Mevr. Jansu?” Zei Mr. Sidget vergaast. “Wat doet...” zei Mr. Sidget toen Mevr. Jansu hem onderbrak en kwaad zei: “Mondt dicht Sidget! Waar haal je het lef vandaan om mijn zoon en zijn vrienden om zo'n belachelijke reden te schorsen?! En wat heb jij er trouwens mee te maken wat ze buiten school om doen?” Mr. Sidget keek haar verbaast aan en wist niet dat er buiten zijn kantoor drie kinderen zich helemaal kapot zaten te lachen. “Als jij je nog één keer met de dingen bemoeid die mijn zoon buiten school omdoet, klaag ik je aan wegens schending van privacy! Heb je dat goed begrepen!?” Zei Mevr. Jansu nog en liep weg. Bram, Stella en Tommy stonden snel op en gingen met hun rug tegen de muur aanstaan. Toen de deur van Mr. Sidget' kantoortje dicht viel schoten de drie kinderen weer in de lach. Maar niet alleen de kinderen, Mevr. Jansu kreeg een rood hoofd en begon ook te lachen en zei toen: “Hij zeek bijna in zijn broek!!!” Ze liepen alle vier lachend naar huis. Toen Tommy wou afdraaien vroeg Bram of hij mee wilde komen met Stella en hem. “Tuurlijk!” Was het antwoord van Tommy, en ging samen met Bram en Stella naar de Akelazee. Bij de Akelazee aangekomen legden Bram en Stella alles aan Tommy uit. Tommy was een poosje stil en keek verbaast naar Bram en Stella, toen zij hij” Oké, nu snap ik dat jullie zo veel et elkaar optrekken.” Het begon donker te worden en Bram, Tommy en Stella zaten nog op het strand. Toen plots zegen ze allemaal schimmen over het water heen lopen en in een keer waren ze weer weg. Zagen jullie dat ook?” Vroeg Tommy verbaasd. Bram en Stella knikten van ja, en stonden op. Bram gebaarde Tommy dat hij ook op moest staan. De ‘Schimmen’ kwamen weer terug maar nu waren ze veel dichterbij. “Rennen... Rennen!!!” Riep Bram snel en zette ‘m op een rennen. Terwijl Tommy en Stella hem volgden zagen ze dat Bram niet meer vooruit kwam maar achteruit ging. Al gou keerde Bram zich om en rende in en boogje om Tommy en Stella heen om de schimmen te mislijden en rende toen weer vooruit. Stella had er ook last van en deed hetzelfde als Bram. Maar Stella had een fototoestel in de vorm van een pen in haar zak, en maakte terwijl ze door de bocht ging een foto.

De volgende dag liet Stellade foto's die ze had gemaakt, inclusief de foto van de ‘schimmen’ ontwikkelen. Toen Stella de foto's terug had, ging ze langs Tommy en samen gingen ze naar Bram om in het bijzonder die foto te bekijken. Op de foto zagen ze dat het geen schimmen waren maar net als Iris en Christa Waterspirits. De reden dat het schimmen leken was omdat ze zwarte mantels droegen. De foto was een enorme hulp omdat je de gezichten van de spirits goed kon zien. Bram maakte een kopie van de foto en nam hem mee naar de Akelazee waar Iris en Christa stonden te wachten. Toen Bram, Tommy en Stella dichterbij kwamen zegen ze dat Iris en Crista behoorlijk boos keken. Tommy opende meteen zijn grote mond en zei sarcastisch: “Wa kijken jullie gezellig.” “Daar hebben we een rede voor.” Antwoorde Iris boos en voegde eraan: “Als je zo vriendelijk zou willen zijn om even daarginds te gaan staan?” Tommy liep als een mak lammetje naar achter en ging daar op het gras zitten. “Bram, Stella, hoe konden jullie zo stom zijn om rond de avond op het strand te komen terwijl we het jullie ten strengste afgeraden hadden.” Begon Christa kwaad. “Sorry, ma geloof het of nie, we wouden niet zo lang blijven. Het werd gewoon sneller donker dan waar we op gerekend hadden. En we waren Tommy alles aan het uitleggen, daardoor vergaten we ook nog de tijd. Maar nu kan ij ons ook helpen.” Zei Bram waardoor Iris en Christa weer wat bedaarden. “Oké. Voor deze ene keer dan.” Zei Iris en riep Tommy er weer bij. “Waarvoor waren jullie vanavond eigenlijk gekomen?” Vroeg Iris. “Da vertel ik zo wel, maar hoe weten jullie eigenlijk dat wij gisteren op het strand waren?” Vroeg Bram nieuwsgierig. “Dat hebben wij van andere Waterspirits gehoord.” Antwoorde Christa. “We hebben wat interessants gevonden.” Zei Stella en liet de foto zien. Toen zei Iris tegen Christa: “Zie jij wat ik zie???” “Ik denk het wel.”

Antwoordde Christa en zei toen tegen Bram, Stella en Tommy: "Dit zijn de Waterspirits die ons gisteren vertelde dat jullie op het strand waren." "Ja maar ze hebben zeker niet verteld dat ze ons probeerde te vermoorden." Reageerde Tommy sarcastisch. "ZE HEBBEN WAT GEDAAN!!!" Schreeuwde Iris, ze draaide zich om en schoot een enorme waterbal af. Iris draaide zich wat opgelucht om en zag dat Bram en Stella er een beetje geschrokken bijstonden en dat Tommy Blauw van angst was. "Sorry." Zei Iris verontschuldigend. "Iris, kijk eens goed naar die drie middelste in de tweede rij." Zei Christa bedenkelijk tegen Iris. "Zijn dat niet Alleera, Colleen en Marjolein samen met de verstoten Waterspirits?" Antwoordde Iris verontwaardigd en vroeg toen aan Bram, Tommy en Stella: "Kunnen we deze foto meenemen?" "Tuurlijk, we hebben er een kopie van gemaakt." Antwoordde Stella. "Nou ga mar gou naar huis. Dan gaan wij eens een hartig woordje met deze Waterspirits houden." Zei Iris en gebaarde Bram, Tommy en Stella dat ze moesten gaan. Nadat Bram, Tommy en Stella weg waren gingen Iris en Christa ook.

Een week later gingen Bram, Tommy en Stella weer naar de Akelazee om de uitslag te ontvangen van de gesprekken die Iris en Christa zouden houden. Voordat ze op het strand waren zag Bram een hoop licht vanuit de zee komen. Hij pakte de fotopen van Stella, gebaarde dat Tommy en Stella daar moesten blijven, ging op een heuveltje op zijn buik liggen en keek wat er gebeurde. Toen zag Bram dat het de Waterspirits waren die ze al een keer eerder hadden gefotografeerd. Hij kroop wat dichterbij en bleef weer stil liggen om te kijken wat er nou precies gebeurde. Hij zag een klein meisje het water inlopen en de Waterspirits kwamen op haar af. Bram schrok er zo van dat nadat hij de foto's gemaakt had hij met stenen naar de Waterspirits gooide. Om ze goed te kunnen raken riep hij de namen die hij wist doordat Iris die had gezecht. Toen het kleine meisje zich omdraaide zag Bram dat haar pupillen rood waren. Hij maakte een foto en rende zo hart als hij kon om weg te komen. Het lukte hem net omdat hij de Waterspirits al had verward met de stenen. Hij rende naar Tommy en Stella maar hoorde ook dat het kleine meisje krijsend achter hem aankwam. Bram schreeuwde tegen Stella dat ze Tommy mee moest nemen en gooide de fotopen nog naar Tommy. Toen Bram een bocht wou maken struikelde hij over een rots en viel op de grond. Het meisje kwam dichterbij, dus gooide Bram zant in haar gezicht en om het wat langer te laten duren zodat hij weg kon komen, gooide hij nog een steen na. Bram rende zo hard hij kon, rechtstreeks naar de schuilplaats waar Tommy en Stella ook zaten. Toen Bram weer wat op adem was gekomen en z'n kleur weer een beetje terug had vroeg hij aan Tommy of hij de fotopen had opgevangen. Wanneer Tommy van ja knikte voelde Bram zich al wat rustiger. Toen Stella voetstappen hoorden was iedereen doodstil. Door een klein gaatje konden ze zien of het, het meisje was. En ja hoor, zij was het. Maar op de een of andere manier zag ze er heel anders uit. Een paar minuten nadat ze het meisje niet meer zagen zei Bram zacht: "Op drie rennen we zo hard mogelijk naar het dicht bijzijnde restaurantje of café-tje. Oké." Tommy en Stella knikten instemmend. En zo gebeurde het, wanneer Bram 'drie' zei, rende ze met z'n alle naar het café-tje aan het eind van de straat. Ze hoorde aan het gekrijs dat het kleine meisje weer achter hen aan zat en gingen gou het café-tje in. Ze zagen dat het meisje verdween, het leek wel alsof ze opgelost was. Het enige wat er over was, was wat stof. Stella keek op haar horloge en zag dat het al half 2 was en dat ze maar beter een taxi konden bellen. Toen zei Tommy: "Oké, wie heeft er geld of een telefoon bij?" Bram en Stella keken elkaar aan en haalde hun schouders op, toen zei Stella: "Dan moeten we vragen of we hier mogen bellen." Terwijl ze door de massa mensen wurmden hielden ze elkaars hand vast. Bij de bar aangekomen vroeg Tommy of dat ze mochten bellen, dat mocht. Na een paar minuten kwam de taxi, Bram, Tommy en Stella bedankte de barman en gingen snel naar de taxi. De man zette iedereen netjes thuis af, maar vroeg een ontzettend hoog bedrag. Bram vroeg of dat de man even zou willen wachten dan zou hij het geld halen. Bram rende naar binnen en vroeg zijn moeder die ongerust aan kwam lopen om het geld. Toen Bram het geld had bracht hij het snel naar de taxichauffeur en ging weer terug naar binnen. Even later toen Bram naar boven wou gaan,

vroeg Mevr. Jansu waar hij had gezeten. Toen vertelde Bram het hele verhaal bij de Akelazee, waarop Mevr. Jansu zei: "Bram, je kunt me van alles wijs maken, maar dit gaat wat ver. Een meisje met rode ogen dat achter jullie aankwam?" Bram was beledigd en dacht bij zichzelf: waarom geloofde ze wel de dingen die Iris die tijd zei en niet wat hij vertelde? En liep naar de kamer van Iris pakte de boeken die ze hadden gekregen en begon te zoeken onder gloeiende ogen. Nadat hij het halve boek had doorgebladerd kwam hij eindelijk iets over gloeiende ogen tegen maar dat was over het hele oog en niet over rode irissen. Nadat hij alle boeken had doorzocht kwam hij aan bij het kleine boekje dat Christa aan Stella had gegeven. Daar op de eerste bladzijde stond het al, het kleine meisje was bezeten door de geest: Agatha Alleera Zandra, de geest van de kwelling. Toen Bram verder las kwam hij erachter dat ze de geest moesten verdrijven uit het meisje voordat het te laat was. Overdag houdt ze (de geest) zich in de Caherrte-Quntiyst rotsen verscholen, dus konden hij, Tommy en Stella, het meisje ondervragen.

De volgende dag belde Bram, Stella en Stella, Tommy. Ze kwamen bij de snackbar bij elkaar en gingen vervolgens opzoek naar het meisje. Na ander half uur hebben rondgelopen en gevraagd of iemand het meisje kent, wouden ze het maar opgeven. "Dit heeft geen zin." Zei Tommy uitgeput, maar toen zei een vriendelijke stem achter hen: "Wat heeft geen zin? Zijn jullie soms iets kwijt?" Bram, Tommy en Stella keken met een ruk om en zagen daar een vrouw staan met striemen in haar nek, het leek wel alsof iemand haar geprobeerd heeft te wurgen. Toen zij Stella: "We zijn eigenlijk niet iets kwijt, maar iemand." Waarop de vrouw antwoordde: "En wie zijn jullie dan kwijt?" "Dit meisje." Zei Bram, en liet de vrouw de foto zien. Toen de vrouw begon te huilen keken Bram, Tommy en Stella verbaast op. Toen vroeg Tommy: "Wat is er?" "Dit meisje is mijn dochter." "Heeft zij dat soms gedaan?" Vroeg Tommy terwijl hij een stomp van Bram en Stella in zijn zij kreeg toen hij naar de nek van de vrouw wees. De vrouw keek op en zei toen verbaasd: "Hoe weet je dat?" "Mijn zus, Iris en de zus van Stella hier, die heet Christa. Zij zijn sinds twee jaar terug Waterspirits geworden. Dat zijn ze geworden door de volgende gebeurtenis - Bij hen op school gebeurde rare dingen waar hun een antwoord op gingen zoeken. Toen kwamen ze erachter dat er twee gaos-geesten waren ontsnapt, maar ze kwamen er half tot hun spijt ook achter hoe ze de gaos-geesten weer konden opsluiten. Dat was door twee offers de zee op te laten gaan en een spreuk uit te zeggen tussen de Pijlrotsen. Nou Iris en Christa hebben zichzelf als offers opgesteld en waren de zee opgevaren, ze lazen de spreuk op met de kettingen die er ook voor nodig waren en zijn toen verdwenen. - Iris heeft mij de avond van tevoren uitgelegd hoe wij contact met haar konden houden. En dat doen wij nog steeds. Eerst kon het alleen bij volle maan maar nu kan het ook gewoon tegen de avond, maar het is gevaarlijk, want er is een geest. Deze geest maakt iedere avond gebruik van uw dochtertjes lichaam." Legde Bram uit aan de vrouw. Toen vroeg Stella of dat ze het dochtertje van de vrouw mochten ondervragen, en dat mochten ze. De vrouw nam Bram, Tommy en Stella mee naar haar huis en riep Tiffanie. Na enkele minuten kwam Tiffanie naar beneden en vroeg aan haar moeder wat er was. Pas toen haar moeder haar had gezecht dat Bram, Tommy en Stella wisten wat haar mankeerde wou ze wel naar hen luisteren. Bram naam het woord en legde alles aan Tiffanie uit. Hij vertelde ook dat ze hen moest vertrouwen om Agatha Alleera Zandra, geest van de kwelling te verdrijven en dat het ook veel energie koste. Tiffanie keek haar moeder aan, die instemmend knikte. Toen zei Tiffanie met een trillerig stemmetje: "Oké. Ik zal met jullie mee gaan. Maar dan moeten jullie me wel vertellen wat ik zoal gedaan heb." Daarop zei Stella onzeker: "Wil je dat echt weten? Het is niet jou fout, want technisch gezien heb jij niks gedaan." "Ja, dat weet ik zeker." Antwoordde Tiffanie vastbesloten. Aangezien Tommy helemaal niet wist wat er zoal vooraf gebeurd was gebaarde hij dat hij niks te zeggen had, dus nam Bram weer het woord en zei: " Je hebt vrouwen heen en weer laten slingeren in hun kamertje in een vrouwen gesticht, maar dat had ook de geest alleen kunnen zijn. Je hebt geprobeerd je ouders te vermoorden omdat je naar bed moest. En meer weten wij ook niet. Maar als je graag een keer met iemand zou willen praten die er meer over weet en er verstand van heeft kun je

Tommy, Stella of mij bellen en dan gaan wij een keer met jou naar onze zussen. Oké? Hier heb je ons telefoonnummer." Zei Bram tegen Tiffanie. Tiffanie begon te huilen en sprong in haar moeders armen. Toen vroeg ze aan haar: "Heb ik dat echt gedaan?" Haar moeder knikte van ja, maar zij toen ook: "Maar je kon er niks aan doen, je was bezeten door een kwade geest." Doordat ze dat zei was Tiffanie weer gerustgesteld. Opeens schoot Bram iets te binnen over wat hij had gelezen over met geesten om kunnen gaan en zei nog tegen Tiffanie: "Tiffanie, weet je trouwens dat je een bijzondere gave bezit? Jij kunt met geesten praten zonder er iets voor te hoeven gebruiken." Tiffanie keek Bram aan en glimlachte. Bram, Tommy en Stella namen afschijt en spraken af dat Bram nog zou bellen over hoe, waar en wanneer. Toen Bram, Tommy en Stella de straat uit waren stopte Tommy en vroeg aan Bram: "Bram hoe wist jij dat Tiffanie die gave bezit?" "Ik heb er iets over gelezen toen ik wat aan het zoeken was over rode irissen." Antwoorde Bram. Tommy en Stella knikten dat ze het begrepen, maar Stella vroeg nog wel of hij het haar zou willen laten zien.

De volgende ochtend belde Bram heel vroeg naar de moeder van Tiffanie en vertelde dat ze nog een keer langs kwamen. Hij vertelde haar ook dat het verdrijven van Agatha Alleera Zandra, geest van de kwelling die avond zou plaatsvinden aan het strand van de eerste gebeurtenis. De moeder van Tiffanie bedankte Bram en hing op. Bram belde meteen daarna Stella en Tommy op, legde hen uit wat hij wou gaan doen en wat natuurlijk ook nodig was voor het verdrijven en sprak daarna af bij de snackbar. Toen ze er allemaal waren liepen ze naar de Akelazee. Daar aangekomen lazen Bram en Stella de spreuk op en na enkele seconde verschenen Iris en Christa. Iris en Christa keken bij en vroegen tegelijk: "En hoe gaat het met het onderzoek?" Waarop Bram Tommy antwoordde: "Wel goed." En stak zijn hand uit om Iris goede dag te wensen, natuurlijk ging Iris eropin en zei toen: "Zo Tommy, niet meer bang?" "Nope." Antwoorde Tommy tevreden. "En ik kom er nou ook gewoon vort vooruit dat ik bang was. Er zijn trouwens wel engere wezens dan jullie." Voegde hij eraantoe. Waarop Iris antwoordde: "Dat klopt. Hebben jullie de dader van deze vreselijke gebeurtenissen al gevonden?" "Ja maar om haar te verslaan moeten wij de plaats weten waar het eerste ongeval heeft plaats gevonden." Antwoorde Stella. "Het eerste ongeval vond plaats bij het poenscheppers meer om precies 19.59 uur." Zei Iris. "Willen jullie verder nog iets weten?" Vroeg Christa. "Ja, eigenlijk wel ja. Vinden jullie het erg om voorlichting te geven?" Vroeg Stella. "Nee tuurlijk niet. Maar waarom vragen jullie dat?" Vroeg Christa. "Nou de dader is een klein meisje genaamd Tiffanie. Maar eigenlijk is zij de dader ook weer niet. De echte dader die hierachter zit is Agatha Alleera Zandra, geest van de kwelling. En het meisje dat zij als marionet gebruikt heb ik beloofd dat als ze wat meer wilde weten dat ze ons dan moest bellen en wij met haar naar jullie zou komen." Antwoorde Bram. "Maar uuh, bedankt. We moeten nu wel weer gaan." Voegde Bram eraantoe. "Oké. Doeit. We zien jullie nog wel een keer. Ooh, en van dat inlichten... Ja mag zoveel mensen meenemen als je wilt. Maar wel zonder kamera." Antwoorde Christa. Terwijl Bram instemmend knikte liepen Iris en Christa richting diepwater. Bram, Tommy en Stella renden zo snel ze konden naar Nightshof 86a. Voordat ze konden aanbellen deed de moeder van Tiffanie al open, ze keek behoorlijk droevig en zei: "Tiffanie heeft zichzelf vanacht in haar kamer opgesloten en nu geeft ze geen antwoord." "Ze is een slimme meid." Antwoorde Bram en voegde eraantoe: "Ze zal vast nog wel liggen te slapen." "Ik hoop het." Antwoorde de moeder van Tiffanie bezorgd. "Weet je wat... Bram en ik klimmen wel via de regenpijp omhoog en dan kijken we door het raam wat er in haar kamer gebeurt." Stelde Tommy voor. De moeder van Tiffanie stemde ermee in maar ze moesten wel een ladder gebruiken. Bram en Tommy klommen naar boven en keken door het raam om te kijken wat er aan de hand was. Tommy die als eerste de ladder op klom, schrok zo dat hij er bijna vanaf viel. Bram keek ook door het raam en zag dat het ernstig was. Hij vroeg of ze het raam in mochten slaan en dat mocht. Terwijl Tommy het raam in sloeg, gingen Stella en Tiffanie's moeder naar binnen en rende zo snel ze konden naar het kamertje van Tiffanie. Tommy maakte de deur open terwijl Bram nog naar binnen klom. Bram keek meteen of alles

goed was met Tiffanie. Gelukkig werd ze wakker en was er niks ernstigs aan de hand. Behalve wat schrammen mankeerde ze namelijk niks. "Wat is er gebeurd?" Vroeg de moeder van Tiffanie overstuurt aan haar dochtertje. Tiffanie vertelde dat Agatha Alleera Zandra, geest van de kwelling, kwaad was op haar. Ze wist niet waarom maar Agatha keer op keer -Waarom. Waarom - bleef zeggen. En op gegeven moment begon ze te schreeuwen dat ik haar verraden had. Ik had haar verraden doodrat ik met jullie praatte. "Maar hoe kon ze dat dan weten?" Vroeg Stella. "Ja, ze zou toch iedere avond in de Caherrte-Quntiyst rotsen verscholen houden?" Vroeg Tommy. Toen zei Bram: "Ik snap er ook niks van. Agatha kan niet tegen zonlicht en voor zover ik weet was het gisteren licht toen wij hier waren." De moeder van Tiffanie keek droevig naar beneden en zei: "Toen Tiffanie voor het eerst bezeten was, kwam ze van een feestje af. Ze was uitgenodigd op een feesje voor school. Het was een slaapfeestje, maar Tiffanie moest de volgende dag alweer vroeg op. Dus kon ze niet blijven slapen. Ik heb achteraf nagevraagd of ze rare dingen hadden gedaan want Tiffanie kon niet goed meer slapen, natuurlijk zeiden ze dat er niks was gebeurd. Ze zeiden dat ze wat films hadden gekeken, maar dat waren kinderfilms of komische films. Tiffanie was constant bang. Die avond dat ik terug kwam van de familie die het feest hield zei ze mij dat ik alle gordijnen dicht moest laten of er zou iets ergs gebeuren. Dus sindsdien heb ik de gordijnen dicht." "Heb je ze nu weer open?" Vroeg Stella onzeker. "Nee, dat niet." Antwoorde de moeder van Tiffanie en zei toen nog: "Het kan nu ook niet. Stel dat Agatha er zit. Wat moet ik dan doen?" "Ze zal je niks doen als je haar niet aankijkt. Zeg hardop - Je bent er niet, je kunt me niks doen - keer op keer en ren snel naar de gordijnen en doe ze open. Het zal haar verwarren ook al heeft ze het zojuist gehoord." Zei Bram. Tiffanie's moeder deed wat Bram gezegd had en ze kon zo langs Agatha op rennen. Ze deed de gordijnen open en zetten er ook meteen de ramen bij open voor wat frisse lucht. "Zo, nu Agatha hier weg is kunnen we het plan bespreken." Zei Tommy opgelucht. "Dat klopt." Reageerde Stella even opgelucht als Tommy en zei tegen Bram: "Je hebt toch wel een plan bedacht?" "Tuurlijk!!" Antwoorde Bram en ging verder met: "Ik hoef nog maar 1 ding te weten... En dat is, wat voor spelletje jullie hebben gespeeld." En keek Tiffanie aan waarop zij antwoordde: "Ik weet niet hoe het spelletje heette, maar het was iets met kaarsen en dat je in een kring moest gaan zitten en elkaars hand vast moest houden." "Juist." Zei Bram en vroeg toen: "Weten jullie nog waar deze meiden wonen? We hebben ze namelijk nodig voor het verdrijf." Aan Tiffanie en haar moeder. Waarop de moeder antwoordde: "Ja, kom maar mee dan laten we het jullie zien." Bram, Tommy en Stella liepen met Tiffanie en haar moeder mee naar het huis waar ze de geest hadden opgeroepen.

Toen ze er waren belde ze aan, een beleefde vrouw deed de deur open en zei: "Kan ik jullie helpen?" De moeder van Tiffanie zei toen: "Ja is u dochter thuis." De vrouw knikte en gebaarde dat ze binnen mochten komen. Toen vroeg ze: "Willen jullie iets te drinken?" "Ja graag." Antwoorde Stella, de rest knikte instemmend en gingen zitten. De kinderen kregen een glaasje fris en de moeder van Tiffanie kreeg een kopje thee. De vrouw ging onder aan de trap staan en riep: "Janice, bezoek!" De vrouw liep weer naar de keuken en haalde nog een glas fris en een kopje thee. Na een paar minuten kwam Janice naar beneden en zei: "Wie is er?" Toen ze doorliep zag ze al gauw dat het Tiffanie en haar moeder waren, maar ze was wel verrast toen ze Bram, Tommy en Stella zag. Janice ging zitten en vroeg aan Bram en Stella: "Zijn jullie niet familie van Iris en Christa?" "Ja dat zijn we." Antwoorde Bram rustig en voegde eraantoe: "Maar we zijn hier niet echt om even vrolijk te kletsen." Janice keek Bram verward aan en vroeg toen: "Waarvoor zijn jullie dan hier?" "Wij zijn hier omdat jij en je vrienden met een feesje waar Tiffanie ook bij was een geest opgeroepen. Deze geest neemt nu iedere avond het lichaam van Tiffanie over." Legde Tommy met een serieus gezicht uit. De moeder van Janice keek Janice boos aan, waarop zij zei: "Ik wist niet dat het gevaarlijk was, anders had ik het niet gedaan. Eerlijk niet!" Stella stelde Janice gerust door te zeggen: "Het is nog niet zo heel erg. Er zijn wel al wat dingen gebeurd sinds dat Agatha bevrijd is. Maar oproepen doe je altijd met iets van de geest in hun voorgaande leven." Janice

keek verward naar Bram, Tommy en Stella en zei toen: "Hebben jullie soms het leven van Iris en Christa overgenomen? En wie is Agatha?" "Agatha is een geest van kwelling. Ze nam het lichaam over van een mens en gebruikt deze voor de ergste dingen. En nu is het zo dat Agatha het lichaam van Tiffanie heeft overgenomen en het kan erger worden dan dat het al is als wij niet te weten komen waar we voor gekomen zijn." Legde Tommy uit. Janice keek geschokt. "Zeg maar wat ik moet doen om te helpen." Zei Janice. "Zoals eerder gezegd moet je een geest oproepen met iets dat van hen was in hun voorgaand leven. Nou is aan jou de vraag: heb je het voorwerp nog?" Zei Stella. Janice zei een poosje niks terwijl ze naar de grond keek. Na een paar minuten stilte keek ze Bram, Tommy, Stella, Tiffanie en beide moeders aan en zei toen bijna huilend: "Ik heb de spullen niet. Die waren van Marsha." "Kun je haar niet bellen?" Vroeg de moeder van Janice. "Dat kan ik wel, maar het heeft geen nut. Ze zou vandaag gaan winkelen met haar moeder." Antwoorde ze. "Maar dat is hier vlak bij." Reageerde Tommy bijdehand. Iedereen stond op en ging naar het winkelcentrum om Marsha te zoeken.

Daar aangekomen stonden ze midden op een van de vele pleintjes toe Janice zei: "Weet je dat dit uren kan gaan duren." "Niet als we het slim aanpakken." Zei haar moeder wijzend naar het politiebureau. Waarop Bram grijzend antwoordde: "Jij was vroeger zeker de gene die een typisch geval van bijdehand was. Kom op dan gaan we erheen." Iedereen rende naar het politiebureau en keken daar even rond om te kijken of er ergens een bel hing, want er zat niemand. Net toen ze het wouden opgeven en wouden gaan kwam er een agent aangelopen. "Goede dag. Kan ik u ergens mee helpen?" Vroeg de agent geleefd. "Ja. Er loopt hier een meisje rond dat wij dringend moeten hebben." Antwoorde de moeder van Janice. "Sorry Mevrouw, maar we kunnen niet zomaar iemand omreppen." Zei de agent afwijzend. "Agent alstublieft. Als we haar niet op tijd vinden gaat dit meisje misschien dood." Loog Stella. De agent keek naar Stella, die zo ernstig mogelijk keek. "Oké dan. Hoe heet dat meisje dat jullie moeten hebben?" Vroeg de agent. "Ze heet Marsha Weiss." Antwoorde Janice vlug. Terwijl de agent de naam omreppen gingen Janice, Bram, Tommy, Stella en Tiffanie buiten staan om te kijken of ze er al aankwam. Na een half uurtje kwam Marsha aanlopen met haar moeder. Als Marsha Janice ziet staan kijkt ze een beetje verward en vraagt: "Eeh, wa doe jij hier?" "Wij hebben jou laten omroepen. Het gaat om die avond van het feestje." Antwoorde Janice. De moeder van Marsha keek ook behoorlijk verward toen Janice dat zei en ging naar binnen. De agent keek haar aan en zei met een opgetrokken wenkbrauw: "Bent U Marsha Weiss?" "Nee, maar mijn dochter wel. Die staat buiten te praten met haar vriendin en een paar kinderen Zei de moeder van Marsha. "We moeten weer gaan. Bedankt voor uw hulp." Zei de moeder van Tiffanie tegen de agent die zijn hoofd knikte en zei: "Graag gedaan. Het hoort bij mijn werk." Bram, Stella, Tommy, Tiffanie, haar moeder, Janice en haar moeder en Marsha en haar moeder liepen samen naar een pleintje en gingen daar zitten. De moeders van Janice en Tiffanie stelde de moeder van Marsha gerust en legde haar alles uit. Ondertussen legt Janice aan Marsha uit wat ze ervan kan uitleggen. De rest legden Bram, Stella en Tommy aan haar uit. Marsha keek nog steeds een beetje verward en zij toen: "Maar mam heeft die spullen ergens neergelegd, omdat ik er niet aan mocht komen." Bram, Stella, Tommy en Tiffanie gingen met Marsha naar haar moeder waaraan Marsha vroeg: "Mam die spullen die ik niet mocht hebben. Waar zijn die. Hun hebben die nodig om een geest uit Tiffanie's lichaam te verdrijven." De moeder van Marsha keek haar boos aan en zij: "Die spullen blijven waar ze zijn voordat ze nog meer schade aanbrengen." "Mevrouw Weiss, als u die spullen laat waar ze ook mogen liggen dan word het alleen nog maar erger. Deze geest pleegt moorden via Tiffanie's Lichaam en blijft doorgaan. Wij willen deze geest verdrijven en dat moet vanavond en MET die spullen." Legde Tommy geïrriteerd uit. "Dat kan wel zo zijn jongen maar ik ben te oud om nog in geesten te geloven. Ik heb er nooit in geloofd en dat doe ik nu ook niet." Zei de moeder van Marsha. De moeder van Tiffanie keek teleurgesteld naar de moeder van Marsha en zei: "Mevrouw het is echt waar. Door die geest heeft zij dit gedaan." En wees naar de striemen in haar nek. De moeder van Marscha keek kwaad

naar de moeder van Tiffanie en zei toen: "Hoe kunt u, u kind de schuld geven van zoiets. Iedereen weet al dat uw man dat heeft gedaan." "Wat weet u nou van wat mijn man doet en wat niet!! Hij is een goede vader en man en ik geef mijn kind helemaal niet de schuld hiervan. Ik zei duidelijk dat de geest die iedere avond bezit van haar neemt dit heeft gedaan! Tiffanie probeerde er zelf ook tegenin te gaan door zichzelf op te sluiten in haar kamer en toen heeft Agatha Alleera Zandra, geest van kwelling haar te pakken genome! En heb jij het trouwens niet altijd over die goede ouwe tijd waar jou bedovergrootmoeder altijd alles zo geweldig deed! En heette die bedovergrootmoeder ook niet heel toevallig Agatha?!" Zei de moeder van Tiffanie beledigt. De moeder van Marsha keek haar verbaasd maar ook een beetje bang aan en zei: "Sorry, ik wist niet dat je boos werd." "Boos, boos? Ik ben razend! Het wordt tijd dat jij wel in geesten gaat geloven want jij komt bij de uitdrijving van de geest die gebruik maakt van mijn dochtertjes lichaam en jij geeft die spullen! Het is wel JOU o zo'n goede bedovergrootmoeder die gebruik van haar maakt!" Zei de moeder van Tiffanie kwaad. Bram, Stella, Tommy, Tiffanie, Janice en Marsha keken verbaasd en begonnen half te lachen om de reactie van de moeder van Marsha die stijf op het bankje zat. "Oké. Ik help, maar je zult zien dat ik gelijk heb en er helemaal geen geesten bestaan." Zei ze vervolgens. De moeder van Marsha stond op en begon te lopen. Iedereen volgde haar en ging mee naar het huis van Marsha. Daar aangekomen gingen ze in de huiskamer zitten terwijl de moeder van Marsha de ketting, de broche, een haarspeld en een klein blaadje met de foto erop geplakt met wat tekst eronder. Die tekst was 'Dat je vooreeuwig zult leven.' Met deze woorden wisten Bram, Tommy en Stella dat het een vloek was en dat ze niet zo lief, leuk en aardig was als ze leek. De moeder zag dat Bram, Tommy en Stella elkaar aankeken met een blik dat ze alle drie hetzelfde dachten. Toen vroeg de moeder van Marsha: "Wat is er?" Bram, Tommy en Stella keken op en zeiden tegelijk: "Uw bedovergrootmoeder is vervloekt." "Wat we bedoelen is dat iemand met die foto uw bedovergrootmoeder heeft vervloekt dat ze eeuwig zou leven. Dat betekent dat ze als geest verder leeft als ze overlijdt. Dus nadat ze overleed gebeurde er veel rare dingen hier in huis, nietwaar? En er waren veel mensen die dachten dat u gek was. Maar u zag echt iets... Dat wat u iedere keer zag was de geest van uw overleden bedovergrootmoeder. Zij is een kwelgeest geworden omdat ze er niet mee om kon gaan. Ze merkte dat ze niet echt dood was en dacht dat jullie haar negeerde. Dus werd ze kwaad en begon u gek te maken." Ging Stella verder. "Ja, en dat lukte haar zo gemakkelijk omdat u niet in geesten gelooft. Maar dat was eigenlijk niet waar, want u geloofde eigenlijk wel in geesten. Maar u wou het niet toegeven en zij wou u bereiken. Maar omdat u het bleef weigeren werd ze kwaad en zo werd zij een kwelgeest die door oproeping een lichaam kan gebruiken om allerlei dingen te doen." Voegde Bram eraantoe. Tiffanie keek met grote ogen naar het raam en zei tegen Bram, Tommy en Stella dat ze eraan kwam. Waarop Bram zei: "Je kunt haar aanwezigheid afwijzen." "Ik denk dat ze iets wil zeggen tegen Mevrouw Weiss. Voor een laatste keer mag ze 5 minuten gebruik maken van mijn lichaam als ze er langer in blijft dan moet je met de felste lamp op me schijnen die hier is. Dat weet ik nog van de avond dat ik jullie achtervolgde vaar dat café-tje bij het strand, ze ging weg door die lichten." Zei Tiffanie vastbesloten. "Oké. Het is jou mening en zo te horen kunnen wij die toch niet veranderen, maar ik wil wel eerst weten waarom je dat denkt." Antwoorde Bram. "Nou ik voel gewoon dat het oké is." Zei Tiffanie. Tiffanie liet Agatha nog een laatste keer gebruik maken van haar lichaam, terwijl Agatha in het lichaam ging, ging Marsha de felste lamp zoeken die er was. Ze kwam terug met haar vaders bouwlamp, die ze schuin tegenover Tiffanie zette en zelf bij het stopcontact zitten. Intussen was Agatha in Tiffanie en begon tegen de moeder van Marsha te praten. "Kindje van me, waarom heb je mij genegeerd. Ik heb je altijd goed behandeld en toen ik contact wou zoeken met je wees je me af. Hoe kon je?!" Zei ze boos en teleurgesteld tegelijk. Net toen Agatha naar de keel van Mevrouw Weiss wou grijpen deed Marsha de bouwlamp aan. Agatha verdween met een felle schreeuw uit het lichaam van Tiffanie. De moeder van Marsha at geschokt in haar stoel en keek naar Bram, Stella en Tommy. "Probeerde ze mij nou te vermoorden of word ik echt gek?" Vroeg ze na een paar minuten. "Nee u wordt

niet gek want ze probeerde u inderdaad te vermoorden." Antwoorde Janice behoorlijk bijdehand en met een gemene grijns op haar gezicht. Mevrouw Weiss gaf een doosje aan Stella waar ze de spullen in had gedaan en vroeg of ze wou gaan. Bram, Tommy, Stella, Tiffanie, Marscha en Janice en hun moeders stonden op en liepen naar de deur. "Waar denk jij naar toe te gaan?" Vroeg Mevrouw Weiss aan Marsha. "Ik ga met hun mee. Het is ook mijn schuld en als ik kan helpen dan doe ik dat. Dus ga ik voor de zekerheid mee. Ze liepen met z'n alle naar buiten waar Bram aan Stella vroeg: "Stella het jij de spreuk?" "Ja, die heb ik in mijn zak." Antwoorde Stella en liep richting strand. "Stella mogen we de spreuk eerst nog even zien?" Vroeg Tommy. "Natuurlijk." Antwoorde Stella. Ze gingen met z'n alle bij elkaar staan en keken op het blaadje. Toen zei Tiffanie: "Moet ik ook iets alleen zeggen???" "Ja, maar je kunt gewoon rustig blijven. Want wij blijven er bij, we gaan echt nergens heen." Zei Bram geruststellend. Tiffanie keek Bram en de rest aan en knikte dat het goed was.

Op het strand aangekomen legde Stella een dekentje neer en zei tegen Tiffanie dat ze er in het midden op moest gaan zitten. Wanneer Tiffanie zat legde Stella de ketting, de broche, de haarspeld en het blaadje met de foto om haar heen. Bram had tegen de rest gezegd dat die maar op een heuveltje moesten gaan zitten als Tommy, Stella en hij de spreuk met Tiffanie oplazen. Bram en Tommy liepen naar Stella en Tiffanie. Samen met Stella gingen Bram en Tommy in een kring om Tiffanie heen staan. Toen vroeg Bram nog aan Tiffanie: "Ben je er klaar voor" Tiffanie knikte terwijl ze een blaadje kreeg met de tekst erop die zij moest zeggen. Bram, Stella en Tommy begonnen en zeiden:

"Wij roepen de geesten van kwelling aan.

Wij roepen U aan Agatha Alleera Zandra, geest van kwelling

Wij zullen verbannen. Wij –Bram Jansu, Stella Xavier en Tommy Hal- verbannen u Agatha uit het lichaam van dit jong meisje.

Wie U als goedkoop speeltje gebruikte."

Nu was Tiffanie aan de beurt. En ze zei vol overtuiging de volgende tekst:

"Ik roep U aan Agatha Alleera Zandra. Ik roep u om u te verbannen uit mij.

Mij die U gebruikt heeft als marionet, als een ding.

Ik weiger langer in uw bezit te zijn. Verdwij!"

Nu waren Bram, Tommy en Stella weer:

"U nam bezit van Tiffanie Wahlbergs lichaam in het huis van Janice Aston en misbruikte dit Lichaam voor de eerste keer voor de moord op een onschuldige jongen bij het Poenscheppersmeer om precies 19.59 uur. U zult boetten voor U daden. U zult gaan. U zult geen kwaad meer doen. Wij sluiten U op. Wij verbergen uw krachten voorgoed. Wij verdrijven U, Agatha Alleera Zandra, uit het lichaam van Tiffanie Wahlberg. Vervloekt zul U worden bij deze opsluiting."

En als laatste riepen Bram, Stella, Tommy en Tiffanie samen:

Verdwijs!!!

Agatha kwam bij de eerste zin die gezegd werd al en vloog rondjes om Bram, Stella Tommy en Tiffanie. Wanneer ze in het lichaam van Tiffanie wou gaan verdreef ze haar en aan het eind van de vloek verdween ze en haar krachten kwamen in een kegelvormig flesje te zitten dat ergens diep in de zee viel.

Zonder dat ze het wisten waren er veel mensen die hadden gezien wat er gebeur was en vroegen hoe het kon dat zij de geesten ook konden zien. Bram, Tommy en Stella namen alle mensen die iets van de verdrijving hadden gezien naar de Akelazee en legde hen alles uit met behulp van Iris en Christa. Tiffanie hielp nog veel geesten door boodschappen door te geven van geesten aan de mensen die van hen hielden in het leven dat ze voor hun geestenbestaan hadden.

Einde.